

[Jørgen Tved]

parolerne i gamle dage, men der er nok ikke nogen af Socialdemokraterne, der kan huske så langt tilbage.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil gerne sige tak til Socialdemokratiets og til Fælles Kurs' ordførere for tilslutningen til vores forslag.

Jeg er enig med dem, der spørger: Hvorfor fremsætter SF det forslag nu? Er det tiden? Nogle vil vel synes, det er for sent, og andre vil synes, at tiden ikke er moden endnu.

Men der er overordnet to grunde til, at dette forslag er fremsat nu, og den ene er egentlig gået som en tråd gennem ordførernes bemærkninger, nemlig at der er lagt op til, at dette skal integreres i mange, mange af folkeskolens fag. Grunden til, at vi har fremsat det præcis nu, er, at denne integration ikke er skolen pålagt, og det vil sige, man ikke behøver at tage disse ting op. Det er rigtigt, at det bliver gjort i mange skoler, men der er også mange skoler, der ikke samler dem op.

Muligheden var så at gøre det til et § 6-fag, og da må jeg nok sige til hr. Kirkegaard, at jeg er temmelig rystet over, at han ikke mener, at § 6-fagene skal tages alvorligt. Betyder det, at fag som seksualundervisning, færdhedsundervisning og de andre § 6-fag kan vi ikke regne med at vores børn og børnebørn bliver undervist ordentligt i? Sådan hører jeg næsten hr. Kirkegaard sige det.

Den anden overordnede grund til, at forslaget er fremsat netop nu, er, at der i Danmark ligesom i en række andre lande i verden nu omsider er foretaget en videnskabelig undersøgelse af børns forhold til krig og børns angst for atomvåben, og tallene i denne undersøgelse forskrækkede i hvert fald SF så meget, at vi gjorde op, at nu var tidspunktet kommet, hvor vi ønskede, at dette emne skulle være obligatorisk i folkeskolen.

Hvis vi ser på det år, vi forlod, 1987, er det sådan, at på trods af fredsbevægelser både af hr. Behnkes slags og, om jeg så må sige, af min, havde det den tvivlsomme ære at have lagt tid til det største antal krige, der er registreret i et enkelt år siden anden verdenskrig, og hver eneste dag har nyhedsmedierne bragt indslag med krigsoplysning.

Året 1987 opnåede også den tvivlsomme hæder at lægge omkring 40 mio. børn i graven som

følge af strukturel vold og undertrykkelse – mit udtryk for sult og sygdom. Og som andre ordførere har nævnt det, får vi i medierne hver eneste dag indslag med resultaterne ikke af international forståelse, men af international forråelse.

Året 1987 lignede de foregående på et andet væsentligt område. Der var fortsat a-våben nok til at udslutte hvert eneste menneske på Jorden 40 gange, og den videnskabelige undersøgelse, jeg refererede til før, påpeger, at dette betyder noget for den unge generation; det betyder noget, at vi ser faresignalerne i vores hverdag.

Vi læser historier om øget kriminalitet og hærværk, anbringelser uden for hjemmet, stigende forbrug af rusgifte og tendens til racisme, ja, min rådmænd hjemme i Odense, hvor jeg kommer fra, kalder børnenes og de unges opførsel for en tikkende bombe under vores samfund, og det kan jeg på en måde være meget enig med ham i.

På den anden side ser vi mange flere stille og ensomme børn, for nogle vender jo deres angst indad. Så sent som for et par uger siden kunne vi i medierne høre om en 13-årig, som blev stukket ned af en jævnaldrende, og en anden 13-årig, der bevæbnet gik på røveri med sine ældre søskende. Hvorfor? – kunne man spørge. Fordi de har set og oplevet via medier og den måde, voksenverdenen opfører sig på, at det altid er den stærkeste, der har ret, og at man tager retten med alle til rådighed stående midler, hvad enten man er helt i en film, eller man er statsmand fra Øst eller Vest.

Disse signaler fra børn og unge har været synlige og hørlige i lang, lang tid, og den støtte fra medierne, som fru Britta Schall Holberg snakkede om, er jeg helt enig med hende i er en stor nødvendighed, men jeg synes ikke, vi får den, og en konflikt skal jo løses, før volden er brudt ud. Der skal handles dér, hvor der kan sættes aktivt ind, og derfor har vi ønsket at fremsætte dette forslag om fredsoplysning og international forståelse.

Jeg ser det selvfølgelig også, som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, i en international sammenhæng som en logisk konsekvens af de tilsagn, Danmark har givet gennem årene, og jeg synes, det var et fint tidspunkt nu, hvor det kunne fremstå som en cadeau til de to supermagters første aftale om egentlig nedrustning af atomvåben og som en opfordring til en fortsættelse.